

Книгата на Даниил — шейсет и втора част

*Разкриване на бисерите на пророческото видение на Уилям Милър:
критическо изследване на отклонението на адвентизма от
„великата светлина“ и призив за завръщане към истинските основи*

Jeff Pippenger

2024-01-26

Скъпоценностите от съня на Уилям Милър ще заблестят десет пъти по-ярко, отколкото са блестели в историята на милеритите. Разбирането на милеритите за познанието, което бе увеличено по време на тяхната история, беше точно, но непълно. Когато тяхното разбиране бъде поставено в една по-точна историческа рамка, то разкрива по-сериозни следствия, защото не само разширява пророческите истини, представени чрез скъпоценностите, но и поражда изпита за десетте девици на последните дни. Милеритското разбиране е представено върху двете пионерски карти (1843 и 1850). И двете карти бяха изпълнение на таблиците, пророкувани във втората глава на Авакум, а фактът, че картите бяха изпълнение на Авакум, както и че именно тези истини бяха основополагащите истини на адвентизма, беше обозначен като такъв от Духа на пророчеството.

Разбирането на някои от основополагащите истини нарасна в слава, когато милеритите бяха доведени до разбиране на небесното светилище и на истините, свързани със светилището, след голямото разочарование от 22 октомври 1844 г. Но преминаването на адвентизма в лаодикийско състояние през 1856 г. и окончателното им отхвърляне на „седемте времена“ през 1863 г. ги въведе в пустинята на Лаодикия. От 1850-те години насам чрез адвентизма не е била изведена наяве никаква значима истина. Ако се съмнявате в това твърдение, тогава посочете защо то е неправилно.

Милеритите бяха прави в разбирането си за Даниил, втора глава, но тяхното разбиране беше ограничено. Адвентизмът никога не надхвърли милеритското разбиране. Днес могат да бъдат видени и осемте царства, представени в Даниил, втора глава, както и символиката на това, че Даниил се моли, за да разбере тайната на съня на Навуходоносор. Тази тайна представлява последната пророческа тайна (всички пророци посочват последните дни), а последната пророческа тайна е онова, което Йоан определя като Откровението на Исус Христос. Тази тайна се разпечатва, когато „времето е близо“, непосредствено преди да се затвори благодатното време, и тази тайна сега се разпечатва за онези, които избират да виждат.

Милеритското разбиране за „ежедневната“ в книгата на Даниил бе определено от вдъхновението като правилно, но към 1901 г. адвентизмът започна процес на отхвърляне на тази основополагаща истина, а към 30-те години на XX век адвентизмът бе се върнал към старото протестантско виждане, което твърди, че „ежедневната“ представлява някакъв аспект от Христовото служене в светилището. За този сатанински възглед Духът на пророчеството казва, че е дошъл от „ангели, които бяха изхвърлени от небето“. Днес

правилният милеритски възглед за „ежедневната“ може да се види не само като символ на езичеството, но и като символ на бунта на адвентизма, който навлича силното заблуждение върху онези, които не любят истината.

Милеритите бяха доведени до правилната дата за изтичането на две хиляди и триста години, и адвентизмът непосредствено след Голямото разочарование разпозна увеличена светлина, свързана с това пророчество; но с отхвърлянето си на „седемте времена“, от 1856 до 1863 година, и дори до самия този ден, те не са видели никаква напредваща светлина от учението, което твърдят, че е техният централен стълб и основа. Днес „седемте времена“ могат да се видят (от онези, които са готови да видят) като пряко свързани с всеки времеви период от пророчеството за двете хиляди и триста години.

Първите четиридесет и девет години представляват цикъла на почивката на земята през всяка седма година, повтарян седем пъти. Четиристотин и деветдесетте години представляват не само период на изпитание за древния Израил, но и посочват колко години на бунт против заповедта да се оставя земята да почива е трябвало да изминат, за да се натрупат общо седемдесет години, през които на земята е било възпрепятствано да почива (което е периодът на пленничеството именно заради този бунт). Седмицата, през която Христос потвърди завета, е устроена в три години и половина до кръста и три години и половина след кръста. В тази седмица Христос събираше всички човеци, защото каза, че ако бъде издигнат, ще събере всички човеци.

Сега е съдът на този свят; сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън. И Аз, ако бъда издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си. Йоан 12:31, 32.

Двете хиляди петстотин и двадесет дни, през които Христос утвърди завета и събра човеци при Себе Си, представляват двете хиляди петстотин и двадесет години, през които Бог разпръсна Своя непокорен народ поради разпратата на Своя завет. „Седемте времена“, изпълнени върху северното царство Израил, представляваха разпръсването за две хиляди петстотин и двадесет години, което започна през 723 г. пр. Хр. и завърши през 1798 г. Годината 538 разделя двата периода и образува два последователни периода от по хиляда двеста и шестдесет години. Първият период представлява потъпкването на светилището и воинството от езичеството, а вторият — потъпкването, извършено от папството.

„Седемте времена“ от две хиляди петстотин и двадесет години срещу южното царство, които започнаха през 677 г. пр. Хр. и завършиха през 1844 г., приключиха на 22 октомври 1844 г. То е символ на проклятието на завета и завърши със звученето на юбилейната тръба, която трябваше да бъде затръбена в Деня на умилоствението. Антитипичният Ден на умилоствението, който започна на 22 октомври 1844 г., представлява период от време. Това е периодът на Изследователния съд и през този период от време трябваше да бъде затръбена юбилейната тръба, свързана със свещения цикъл от седем.

Но в дните, когато ще се чуе гласът на седмия ангел, когато той започне да затръбвява, Божията тайна ще се свърши, както Той е благовестил на Своите слуги, пророците. Откровение 10:7.

Звученето на седмата Тръба, което започна на 22 октомври 1844 г., представлява Юбилейната Тръба на свещения цикъл от седем, както е изложено в Левит двадесет и пета глава. В крайна сметка милеритите бяха прави относно датирането на пророчеството за две хиляди и триста години, а адвентизмът започна да разбира по-голяма част от него непосредствено след Голямото разочарование, но „скъпоценният камък“ на Милър — периодът от две хиляди и триста години — днес сияе десет пъти по-ярко. Всяка пророческа характеристика на седемте периода, представени в рамките на периода от две хиляди и триста години, има пряка пророческа връзка с две хиляди петстотин и двадесетте години („седем времена“) от глави двадесет и пета и двадесет и шеста на Левит.

Милеритите отхвърлиха твърдението на отстъпническия протестантизъм и католицизма, че „разбойниците от твоя народ“, които „се възвисиха“ и „паднаха“, били символ на Антиох Епифан, и те бяха прави. Те знаеха и защитаваха истината, че именно Рим е този, който в Божието пророческо слово е представен като „разбойниците от твоя народ, които утвърдиха видението“, а не някой неизвестен и исторически незначителен сирийски цар, който утвърди видението.

Днес адвентните богослови учат, че „разбойниците от твоя народ“ е Антиох Епифан. Днес доводът, който в милеритската история представяше, че предишният заветен народ, който биваше отминаван, не е разбирал и не е можел да разбере видението (което се установява чрез правилното разбиране на „разбойниците от твоя народ“), отново се повтаря от предишния заветен народ, който отново бива отминаван.

Където няма видение, народът загива; а който пази закона, блажен е той. Притчи 29:18.

Милеристите правилно учеха, че двете хиляди петстотин и двадесет години („седемте времена“) от Левит двадесет и шеста глава бяха най-дългото и последно времево пророчество в Библията, но лаодикийският адвентизъм отхвърли този „скъпоценен камък“ през 1863 г., а днес може да се види (от онези, които желаят да видят), че не само милеристите бяха прави, като определиха „седемте времена“ като най-дългото времево пророчество в Библията, но и че „проклятието“, което е Божието негодувание, бе изпълнено срещу както северното, така и южното царство на Израил.

Днес може да се види, че съответните завършеци на тези две негодувания, за които говори книгата на Даниил (както и други пророци), представляват две подпори — първата и последната — на период от четиридесет и шест години, през който Христос изгради милеристкия храм, както е предобразено от четиридесет и шестте дни, през които Мойсей бе на планината, получавайки наставления за изграждането на скинията в пустинята; и от четиридесет и шестте години на Иродовото преустройство на храма, за които фарисеите споменаха в разговора си с Христос относно Неговото „възкресяване“ чрез очистването на един храм, който бе „разрушен“ от търговци и сарафи, а също и от възкресението на Неговия човешки храм, който бе създаден с четиридесет и шест хромозоми. Днес основополагащите истини на милеризма са също толкова верни, както винаги, но сега са десет пъти по-дълбоки.

Днес може да се види (от онези, които желаят да видят), че когато Христос се представи като Палмони (Чудният Броител, или Броителят на тайните) в тринадесетия стих на осма глава от Даниил, Той представяше връзката между едно видение, което представляваше период от две хиляди и триста години, и друго видение, което представляваше две хиляди петстотин и двадесет години. Когато съотношението между тези два пророчески периода бъде разпознато, може да се види, че те са пряко свързани с хилядата двеста и шестдесетте години на папското управление, което от своя страна е свързано с хилядата двеста и деветдесетте години от Даниил 12, както и с хилядата триста тридесет и петте години от същия стих.

Съществуват още много по-преки връзки на пророчески периоди, които са свързани с двете видения в тринадесети и четиринадесети стих на Даниил осма глава, но те се разпознават само от онези, които желаят да видят. Но днес, отвъд връзките на всички времеви периоди, които са събрани заедно чрез двете видения, стои откровението на името Палмони (Чудният Броител, или Броителят на тайните). Милеритите бяха прави относно двата стиха, но ограничени, а днес адвентизмът е просто в пълен и съвършен мрак.

Спрете се и се чудете; извикайте и викайте: пияни са, но не от вино; залитат, но не от спиртно питие. Защото Господ е излял върху вас дух на дълбок сън и е затворил очите ви; пророците и вашите началници, гледачите, е покрил. И всяко видение е станало за вас като думите на запечатана книга, която дават на учен човек и казват: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не мога, защото е запечатана. И книгата се дава на неучен човек и се казва: Прочети това, моля ти се; а той казва: Не съм учен. Исаия 29:9–12.

Сестра Уайт посочва, че на Уилям Милър е била дадена „голяма светлина“ върху книгата Откровение, но разбирането му за дванадесета, тринадесета, седемнадесета и осемнадесета глава на Откровение беше, съвсем просто, неправилно. Тези неправилни разбирания не са представени върху двете свещени карти, но това, което е представено от девета глава на книгата Откровение, е „скъпоценният камък“, че ислямът е представен чрез трите горко.

„Проповедници и народът са гледали на книгата Откровение като на тайнствена и по-малко важна от другите части на Свещените Писания. Но аз видях, че тази книга действително е откровение, дадено за особената полза на онези, които ще живеят в последните дни, за да ги води в определянето на тяхното истинско положение и на техния дълг. Бог насочи ума на Уилям Милър към пророчествата и му даде голяма светлина върху книгата Откровение.“ Early Writings, 231.

Изразът „голяма светлина“ в писанията на сестра Уайт е много показателен. Милър разбираше църквите, печатите и тръбите от Откровение, защото светите ангели „насочваха ума му“ върху тези предмети. „Голямата светлина“, дадена на Милър, бе представена върху двете свещени плочи, а доктриналните истини, които бяха „голямата светлина“, бяха определени в неговия сън като „скъпоценни камъни“. На адвентизма бе дадена тази „голяма светлина“, и той започна да я покрива с подправени скъпоценни камъни, започвайки от 1863 година. Принципът на „светлината“ е, че „светлината“ е онова, което Христос използва, за да съди един човек или един народ.

„Светлината“ не само съди един народ, но и „светлината“, която те биха могли да имат, ако не бяха ѝ се съпротивили (както сториха през 1856 г., само като един от многото примери). Другото свойство, свързано със „светлината“, е, че „светлината“, която е отхвърлена, произвежда съответна степен на тъмнина. Адвентизмът отхвърли и прикри „голямата светлина“, дадена от Бога на Милър, която представлява основите на адвентизма.

„Онзи, Който вижда под повърхността, Който чете сърцата на всички човеци, казва за онези, които са имали „голяма светлина“: „Те не са наскърбени и смаяни поради своето нравствено и духовно състояние.“ Да, те избраха своите собствени пътища и душата им се наслаждава в мерзостите им. „И Аз ще избира тяхното заблуждение и ще докарам върху тях онова, от което се боят; защото, когато зовах, никой не отговори; когато говорех, те не слушаха; но вършеха зло пред очите Ми и избраха онова, което не Ми бе угодно.“ „Бог ще им прати силно заблуждение, за да повярват на лъжата“, защото „не приеа любовта към истината, за да се спасят“, „а имаха удоволствие в неправдата“. Исаия 66:3, 4; 2 Солунци 2:11, 10, 12.

„Небесният Учител попита: „Каква по-силна заблуда може да измами ума от преструвката, че градите върху правилната основа и че Бог приема делата ви, когато в действителност вършите много неща според светската политика и съгрешавате против Йехова? О, това е голяма измама, омайваща заблуда, която завладява умовете, когато хора, които „веднъж са познали истината“, вземат формата на благочестие за неговия дух и сила; когато си въобразяват, че са богати, забогатели и нямат нужда от нищо, а в действителност имат нужда от всичко.““ Свидетелства, том 8, 249, 250.

Лаодикия, в каквато Адвентизмът се превърна през 1856 г., представлява онези, на които някога бе дадена „голяма светлина“, но които са определени да приемат „силното заблуждение“ от Второ Солунци, като през цялото време вярват, че лъжливата основа, която са издигнали чрез въвеждането на фалшиви монети и скъпоценности, е постановена от Бога, а в действителност това е основа, построена върху пясък. Адвентизмът е „църква, която е имала голяма светлина, голямо доказателство“, но е „църква“, която е отхвърлила „вестта, която Господ“ е „изпратил“, и оттогава е приела „най-неразумните твърдения и лъжливи предположения и лъжливи теории“.

„Неосветени служители се подреждат против Бога. Те възхваляват Христос и бога на този свят с едно и също дихание. Докато привидно приемат Христос, те прегръщат Варава и чрез делата си казват: „Не Този Човек, а Варава.“ Нека всички, които четат тези редове, внимават. Сатана се е похвалил с това, което може да извърши. Той мисли да разруши единството, за което Христос се молеше да съществува в Неговата църква. Той казва: „Ще изляза и ще бъда лъжлив дух, за да мамя онези, които мога, да критикувам, и осъждам, и изопачавам.“ Нека синът на измамата и лъжливото свидетелство бъде приет от „църква, която е имала голяма светлина“, голямо доказателство, и тази църква ще отхвърли вестта, която Господ е изпратил, и ще приеме най-неразумните твърдения и лъжливи предположения, и лъжливи теории. Сатана се смее на тяхното безумие, защото знае що е истина.“

„Мнозина ще застанат в нашите амвони с факела на лъжепророчеството в ръцете си, запален от адския факел на Сатана. Ако съмнението и неверието бъдат таени, верните служители ще бъдат отстранени от народа, който мисли, че знае толкова много. „Да беше познала“, каза Христос, „поне ти, в този твой ден, онова, което служи за мира ти! Но сега то е скрито от очите ти.“

„Обаче Божиата основа стои твърдо. Господ познава ония, които са Негови. Осветеният служител не трябва да има лукавство в устата си. Той трябва да бъде открит като деня, свободен от всяко петно на зло. Осветено служение и печатно дело ще бъдат сила в озаряването на това извратено поколение със светлината на истината. Светлина, братя, повече светлина ни е нужна. Засвирете с тръбата в Сион; дайте тревога на святата планина. Съберете Господното войнство със осветени сърца, за да чуе какво ще каже Господ на Своя народ; защото Той е умножил светлината за всички, които ще чуят. Нека бъдат въоръжени и снабдени и нека излязат на бой — в помощ на Господа против силните. Сам Бог ще действа за Израил. Всеки лъжлив език ще бъде заставен да млъкне. Ангелски ръце ще съборят измамните кроежи, които се замислят. Сатанинските укрепления никога няма да тържествуват. Победата ще съпътства вестта на третия ангел. Както Началникът на Господното войнство събори стените на Ерихон, така и Господният народ, който пази заповедите, ще тържествува и всички противостоящи сили ще бъдат победени. Нека никоя душа не се оплаква от Божиите служители, които са дошли при нея с изпратена от небето вест. Не търсете вече недостатъци в тях, като казвате: „Те са твърде категорични; говорят твърде силно.“ Може и да говорят силно; но не е ли това необходимо? Бог ще накара ушите на слушателите да пишат, ако не искат да внимават на Неговия глас или на Неговата вест. Той ще изобличи онези, които се противят на Божието слово.

„Сатана е предприел всяка възможна мярка, за да не дойде сред нас като народ нищо, което да ни изобличи и смъмри, и да ни увещае да отхвърлим заблужденията си. Но има народ, който ще носи ковчега Божий. Някои ще излязат измежду нас, които вече няма да носят ковчега. Но те не могат да издигнат стени, за да възпрепятстват истината; защото тя ще върви напред и нагоре до края. В миналото Бог е издигал мъже и Той и сега има мъже на възможността, които чакат, приготвени да изпълнят Неговата повеля — мъже, които ще преминат през ограничения, които са само като стени, измазани с неразмесен хоросан. Когато Бог положи Духа Си върху хора, те ще работят. Те ще прогласяват словото Господне; ще издигат гласа си като тръба. Истината няма да бъде отслабена или да изгуби силата си в техните ръце. Те ще покажат на народа престъпленията му и на Якововия дом — греховете му.“ Свидетелства към проповедниците, 409–411.

Да се отъждествява сатанинският символ на „ежедневната“ като символ на Христос, означава да се възхваляват „Христос и богът на този свят в един и същ дъх. Макар и привидно да приемат Христос, те прегръщат Варава и чрез делата си казват: „Не Този Човек, а Варава.““ Истините, представени в съня на Милър като „скъпоценности“, а също и нагледно изобразени върху двете свещени плочи, са „великата светлина“, която бе дадена на Милър и която адвентизмът е отхвърлил.

Те претендират, че възхваляват Христос със сатанински символ, и твърдят, че стоят върху Божията основа, когато всъщност това е фалшива основа, която довежда до силна заблуда всички, които заемат позицията си върху тази погрешна доктринална конструкция. Няма нищо ново под слънцето и съвременният Израил просто върви в пророческите стъпки на древния Израил.

„Едно нещо обременява душата ми: голямата липса на Божията любов, която е била изгубена чрез продължителното съпротивление срещу светлината и истината, и влиянието на онези, които са били заети в дейна работа и които, пред лицето на доказателства, натрупани върху доказателства, са упражнявали влияние, за да противодействат на делото на вестта, която Бог е изпратил. Посочвам им юдейския народ и питам: Нима трябва да оставим братята си да вървят по същия път на сляпа съпротива до самия край на изпитателното време? Ако някога един народ се е нуждаел от истински и верни стражи, които няма да мълчат, които ще викат денем и нощем, възвестявайки предупрежденията, които Бог е дал, това са адвентистите от седмия ден. Онези, които са имали голяма светлина, благословени възможности, които, подобно на Капернаум, са били въздигнати до небето по отношение на привилегиите — нима чрез неползването им ще бъдат оставени в тъмнина, съответстваща на величието на дадената светлина?“

„Желая да умолявам нашите братя, които ще се съберат на Генералната конференция, да се вслушат във вестта, дадена на лаодикийците. Какво състояние на слепота е тяхното! Този въпрос е бил представян на вниманието ви отново и отново, но вашето неудовлетворение от духовното ви състояние не е било достатъчно дълбоко и болезнено, за да произведе реформа. „Понеже казвах: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо; а не знаеш, че ти си окаян, нещастен, сиромаш, сляп и гол.“ Вината на самозаблудата лежи върху нашите църкви. Религиозният живот на мнозина е лъжа.“ Manuscript Releases, том 16, 106, 107.

„Капернаум“ беше градът, който Исус избра за Свой собствен град.

„В Капернаум Исус пребиваваше в промеждутъците между Своите пътувания насам и натам, и той стана известен като „Неговият собствен град“. Той се намираше на бреговете на Галилейското море и близо до границите на красивата Генисаретска равнина, ако не и направо върху нея.“ Копнежът на вековете, 252.

Христос избра Капернаум, както в древност бе избрал Йерусалим.

А на сина му ще дам едно племе, за да има Давид, Моят слуга, светилник винаги пред Мен в Йерусалим, града, който избрах за Себе Си, за да положи името Си там. 3 Царе 11:36.

Христос избра Адвентизма за Свой град през 1844 година, а до 1863 година Адвентизмът бе въздигнал отново града „Йерихон“ — символ на лаодикийски комфорт и изобилие. Както беше с древния Израил, така е и с модерния Израил. Адвентизмът вярва, че неговите членове са граждани на Божия особен град, но те са отхвърлили „голямата светлина“, която

предоставя доказателството за гражданство. Подобно на Силом, във времето на Илий, Офний и Финеес, Адвентизмът ще бъде съден според „голямата светлина“, която му бе дадена възможност да приеме.

„Сред изповядващите се за Божии чеда колко малко търпение е било проявено, колко много горчиви думи са били изречени, колко много осъждане е било отправено срещу онези, които не са от нашата вяра. Мнозина са гледали на принадлежащите към други църкви като на големи грешници, докато Господ не ги счита така. Онези, които гледат така на членовете на други църкви, имат нужда да се смирят под мощната ръка на Бога. Тези, които те осъждат, може да са имали съвсем малко светлина, малко възможности и предимства. Ако бяха имали светлината, която мнозина от членовете на нашите църкви са имали, те биха могли да напреднат много по-бързо и по-добре да представят своята вяра пред света. За онези, които се хвалят със своята светлина, а при все това не ходят в нея, Христос казва: „Но казвам ви, че в съдния ден на Тир и Сидон ще бъде по-леко, отколкото на вас. И ти, Капернауме [адвентисти от седмия ден, които сте имали голяма светлина], който си въздигнат до небето [по отношение на предимствата], ще бъдеш свален до ада; защото, ако в Содом бяха станали великите дела, извършени в тебе, той би останал до днес. Но казвам ви, че в съдния ден на Содомската земя ще бъде по-леко, отколкото на тебе.“ В онова време Исус отговори и каза: „Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, задето си скрил това от мъдрите и разумните [в собствената им преценка] и си го открил на младенците.“

„И сега, понеже вършихте всички тези дела, казва Господ, и Аз ви говорих, като ставах рано и говорех, но вие не послушахте; и ви зовях, но вие не отговорихте; затова ще постъпя с този дом, който се нарича с Моето име, на който вие уповавате, и с мястото, което дадох на вас и на бащите ви, както постъпих със Сило. И ще ви отхвърля от лицето Си, както отхвърлих всичките ви братя, цялото Ефремово потомство.“

„Господ е установил сред нас учреждения с велико значение, и те трябва да бъдат управлявани не както се управляват светските учреждения, а според Божия ред. Те трябва да бъдат управлявани с око, насочено единствено към Неговата слава, така че по всякакъв начин загиващи души да бъдат спасени. До Божия народ са достигнали свидетелствата на Духа, и все пак мнозина не са взели под внимание изобличенията, предупрежденията и съветите.

„Чуйте сега това, о, безумен и неразумен народе, който имаш очи, а не виждаш, имаш уши, а не чуваш: от Мен ли не се боите, казва Господ? не треперите ли пред Моето присъствие, Аз, Който поставих пясъка за предел на морето с вечна наредба, тъй че то не може да го премине; и макар вълните му да се блъскат, пак не надделяват; макар да реват, пак не могат да го преминат? Но този народ има отстъпническо и бунтовно сърце; те отстъпиха и си отидоха. И не казват в сърцето си: Нека сега се боим от Господа, нашия Бог, Който дава дъжд, и ранния, и късния, на времето му; Той запазва за нас определените седмици на жетвата. Вашите беззакония отвърнаха тия неща, и греховете ви задържаха доброто от вас.... Те не осъждат делото, делото на сирачето, и пак преуспяват; и правото на сиромаша не осъждат. Нима да не накажа за тия неща? казва

Господ; няма ли душата Ми да отмъсти на такъв народ като този?”

„Ще бъде ли Господ принуден да каже: „Не се моли за този народ, нито издигай вик или молитва за тях, нито ходатайствай пред Мене; защото няма да те послушам“? „Затова дъждовете бяха възпрени и не е имало пролетен дъжд.... Няма ли отсега нататък да викаш към Мен: Отче мой, Ти си водачът на младостта ми?““ Review and Herald, August 1, 1893.

Ще продължим разглеждането на „великата светлина“, която беше дадена на Уилям Милър върху книгата Откровение, в следващата статия.

„Когато Христос дойде в света, за да даде пример за истинската религия и да възвиси принципите, които трябва да управляват сърцата и постъпките на хората, лъжата беше пуснала толкова дълбоки корени у онези, които бяха имали толкова голяма светлина, че те вече не разбираха светлината и нямаха никакво желание да се откажат от преданието заради истината. Те отхвърлиха небесния Учител, разпнаха Господа на славата, за да запазят своите собствени обичаи и измислици. Същият този дух се проявява и в света днес. Хората не желаят да изследват истината, за да не би техните предания да бъдат разколебани и да бъде въведен нов ред на нещата. В човечеството съществува постоянна склонност към заблуда и хората по природа са наклонни да превъзнасят високо човешките идеи и знание, докато божественото и вечното не се разпознава и не се цени.“
Counsels on Sabbath School Work, 47.